

1) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmedlem Christophersen.

Formanden:

Dersom ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at den ønskede orlov meddeles fra og med den 13. oktober 1978, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræderen for folketingsmedlem Arentoft.

Formanden:

Dersom ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at den ønskede orlov meddeles fra og med den 21. oktober 1978, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Indstilling fra udvalget til valgs prøvelse.

Forhandling

Tastesen (S):

Folketinget har nu vedtaget at meddele orlov til 2 af tingets medlemmer og at indkalde stedfortræderne.

Som ordfører for udvalget til valgs prøvelse skal jeg herefter tillade mig at gøre indstilling om, at de pågældende stedfortrædere godkendes som midlertidige medlemmer af folketinget.

For hr. *Christophersen*, der er valgt i Frederiksborg amtskreds, drejer det sig om 1. stedfortræder for venstre i denne amtskreds, fhv. undervisningsminister *Tove Nielsen*.

For hr. *Arentoft*, der er valgt i Århus amtskreds, drejer det sig om 1. stedfortræder for fremskridtspartiet i denne amtskreds, tandlæge *K. J. Rosleff*.

Udvalget til valgs prøvelse har i et møde i dag behandlet disse sager, og jeg kan herefter på udvalgets vegne afgive følgende:

Indstilling.

1. Fhv. undervisningsminister *Tove Nielsen* godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra og med i dag, den 13. oktober 1978.

2. Tandlæge *K. J. Rosleff* godkendes som midlertidigt medlem af folketinget fra og med den 21. oktober 1978.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 143 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Spørgsmål om fremme af forespørgsel til statsministeren:

Forespørgsel [om arbejdsløsheden] af Jørgen Jensen (DKP).

(Forespørgsel nr. II. Anmeldt 6/10 78).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Anden behandling af:

Forslag til lov om udskrivningsprocenten og personfradragene for kalenderåret 1979 og om ændring af forskellige skattelove. (Regulering af beløbsgrænser).

(Lovforslag nr. L 7. Fremsat 4/10 78. Første behandling 6/10 78. Betænkning 11/10 78).

Der var stillet 15 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

[Formanden]

Formanden:

Jeg har fået en anmodning om først at give hr. Brusvang ordet for en kort bemærkning, og jeg skal undtagelsesvis følge en anmodning af denne karakter.

(Kort bemærkning).

Brusvang (CD):

Centrum-demokraternes folketingsgruppe finder ikke en yderligere finanspolitisk stramning nødvendig. CD har derfor til det sidste søgt at få regeringen til at ændre indstilling også i forbindelse med udarbejdelsen af den foreliggende betænkning over lovforslaget. Af betænkningen fremgår det imidlertid, at regeringen fastholder sit hidtidige standpunkt.

Sagen drejer sig derfor nu om, hvorvidt regeringen i givet fald skal nedstemmes på afgørende dele af sin finanspolitik med den yderligere uro, der direkte og indirekte følger heraf.

CD bød SV-regeringen velkommen som en bred regering med et klart ja til EF og NATO. CD lovede fair play og understregede, at vi ville holde denne regering fast på ansvaret. Disse ord ville være uden mening, om CD ved afstemningen i dag medvirker til at forhindre regeringen i at føre den finanspolitik, som regeringen finder nødvendig. CD ønsker derfor nu at sikre regeringens statsfinansielle grundlag. CDs tilsagn skaber derved den ønskede politiske stabilitet, som ikke mindst er vigtig i tiden op til overenskomstforhandlingerne. I vor fælles interesse styrkes tillige regeringens stilling over for udlandet med den positive virkning, det har for regeringens optræden, f.eks. i vigtige forhandlinger inden for EF. Den minister er ikke statsmand, som ikke er minister i morgen. CD har ikke stillet betingelser, dette til synlig overraskelse for visse lederskribenter og andre, som ellers kun kender til studehandler på Christiansborg. Arbejdsroen i samfundet indadtil som udadtil er i denne situation i sig selv dette skridt værd. CD står i øvrigt frit, ikke mindst når det gælder vore velkendte mærkesager: nej til ekstraskat på bolig og bil.

Som følge heraf er CD ikke længere medforslagsstiller til de ændringsforslag, som væsentligt vil ændre regeringsforslagets økono-

miske virkning. Partiets ordfører, hr. Villy Jørgensen, vil nærmere redegøre herfor.

Camre (S):

Til denne andenbehandling foreligger der fra regeringens side tre ændringsforslag, der alle vedrører sømandsskatten. Det er regler, der i nogen grad ændrer progressionen i sømandsskatten, men betyder, at det samlede provenu vil være stort set uændret, og jeg skal på den socialdemokratiske gruppes vegne opfordre til at stemme for disse ændringsforslag.

Så ligger der jo fra et nu noget reduceret mindretal en række andre ændringsforslag, som alle tager sigte på at udhule det provenu, som staten ellers ville have af denne afgift.

Formanden:

Er det ikke muligt at få en lille smule mere ro i salen, selv om ordføreren ikke er forkølet og har mistet stemmen?

Camre (S):

Af de grunde, som vi har redegjort for ved første behandling, finder vi, at en sådan udhuling af provenuet er uacceptabel, og jeg må derfor opfordre til at stemme imod disse ændringsforslag.

Glistrup (FP):

Førstebehandlingen for en uge siden fik jo en brutal og brat afslutning, således at det meget væsentlige spørgsmål, der forelå dengang om, hvordan centrum-demokraternes afgørende stilling var, ikke nåede at få sin afklaring sidste fredag.

Men da tirsdagen blev til onsdag, fik vi at vide, hvordan dette afgørende parti i denne situation forholder sig. Vi fik nemlig erklæringen fra centrum-demokraternes folketingsgruppe om, at centrum-demokraterne efter omstændighederne ville gå med til den statsfinansielle stramning af størrelsesordenen 2 mia kr., som man nu var inde på fra regeringens side, og det var jo baseret på de tal, som vi havde forhandlet på fra i fredags, så det skal ikke bebrejdes centrumdemokraterne, at man indtog sin holdning på det grundlag.

Men da onsdagen blev lidt ældre, fik vi efterhånden nogle tal frem fra finansministe-

[Glistrup]

riet, fra skatteministeriet, fra økonomiministeriet, fra koordinationsministeriet for økonomiske anliggender, og hvad de alle sammen hedder, og så viste det sig pludselig, at der ikke var tale om, at der skulle laves en finansiell stramning som den, der var nævnt i centrum-demokraternes erklæring, nemlig på godt og vel 2 mia kr., men der var tale om, at man ville gennemføre en finansiell stramning, hvorved indkomstskatten skulle stige fra ca. 66 mia kr. til ca. 76 mia kr., altså noget helt andet end det, vi havde forhandlet om tidligere. En indkomstskattestigning på 10 mia kr. eller på ca. 15 pct. fra 1978 til 1979. Vel, en meget stor del af denne stigning skete ved, at indkomstskatten til kommunerne blev forøget, men det siger jo sig selv, at det både for den enkelte borger og for samfundøkonomien som helhed ikke er afgørende, hvorvidt man indbetaler ved kasse 2 eller kasse 1. Det er de samme kroner, der skal slippes ved denne forøgelse af skatetrykket med 10 mia kr., 10 mia kr. mere i indkomstbeskatning.

Og så læste vi jo med glæde i centrum-demokraternes erklæring, at i centrum-demokraternes velkendte mærkesager veg man ikke en tomme fra de synspunkter, som giver centrum-demokraterne tillid ude i befolkningen. En af disse mærkesager gik vistnok ud på, at når man forhøjede momsen, skulle man lave en tilsvarende nedsættelse i indkomstskatten.

Nu har vi inden for det sidste års tid fået momsen sat 35 pct. i vejret, godt og vel $\frac{1}{2}$, fra at være 15 pct. for godt et år siden til i dag at være $20\frac{1}{4}$ pct., og så skulle vi altså forvente en tilsvarende sænkning i indkomstskatten. Nu var centrum-demokraterne gået til deres yderste grænse, forstod man, ved at være med til denne indkomstskattestrømning på 2 mia kr., trods alt hvad man nu sagde om disse statsmænd, eller hvad det var, hr. Brusvang kaldte sine kolleger. Men når det så viser sig, at det ikke er 2 mia kr., indkomstskatten skal stige med, men derimod 10 mia kr., tør det vistnok siges, at der efter disse ord om de velkendte mærkesager, som man klæber til fra centrum-demokraternes side, hvis argumenter overhovedet spiller nogen som helst rolle for det parti, var en vis grund til at tage tingene op til revision, hvis det ikke er, som hr. Melchior skrev om en æret kollega herinde i folketinget, at man

bare klamrer sig til sin post, fordi man er bange for at få et valg, hvis det ikke er den situation, der foreligger; men det var vist ikke centrum-demokraterne, men derimod erhvervspartiet, som der blev skrevet om i Aktuelt i forgårs.

Men ikke nok med det, der kom et nyt papir fra de mange ministerier derovre, og det fortalte noget om, hvordan det gik med ejendomsskatterne, jordskatterne. Det har jeg også hørt ved et enkelt eller to møder rundt omkring i landet hørte til centrum-demokraternes mærkesager. Det papir, som vi fik efter centrum-demokraternes erklæring i onsdags, fortalte os, at jordskatterne fra 1978 til 1979 stiger med 14,1 pct.! Det, som denne politik går ud på, er først og fremmest, at skatten på parcelhuse o. lign. skal sættes 14,1 pct. i vejret fra 1978 til 1979. Det var vist ikke fremme ved det natlige rendezvous i centrum-demokraternes gruppe her mellem tirsdag og onsdag, at det forholdt sig på den måde.

Derfor var det bestemt ikke nogen overraskelse, da vi kom noget længere op ad onsdagen, altså efter afgivelsen af erklæringen, og vi havde fået disse papirer frem i skatte- og afgiftsudvalget, at centrum-demokraternes medlem af skatte- og afgiftsudvalget siger, at når vi nu kommer til det helt afgørende forslag, det, der hedder par nr. 7, ændringsforslag nr. 7 i betænkningen om at gå over fra regulering efter timelønsindeksen til regulering efter reguleringspristallet, tilslutter CD sig 100 pct. dette forslag. Det er rimeligt og forståeligt nok, for hvad er det, det går ud på?

For nogle år siden, i 1974, bestemte folketinget, at nu skulle man have inflationsregulering efter timelønninger, og da regnede man med, at timelønningerne blev reguleret i marts – det gør de nu engang – når vi får nye overenskomster. Så sagde man, at det skulle være udviklingen fra marts til marts. Nu skete der jo det i 1977, som gamle folk på enen kan huske, at vi i 1977 først fik timelønsregulering ved overenskomstloven i april måned, og derfor steg timelønningerne forholdsvis lidt fra marts 1976 til marts 1977. Det var i og for sig ganske naturligt på grund af dette rent tekniske. Da så de fire gamle partier her i salen lavede deres augustforlig sidste år, sagde de: det var da rigtig nok dejligt, så bliver vi fri for at lempe ind-

[Glistrup]

komstskatten, selv om der i og for sig skulle have været, efter ånden i forslaget fra 1974, en stigning på timelønningerne fra 1976 til 1977, der ville have bevirket en stor lempelse i indkomstskatten i den lovgivning, vi vedtog for et år siden. Den slår selvfølgelig igennem nu med ét års forsinkelse, ét års efterslæb, og så kan man da anstændigvis ikke på det tidspunkt, hvor efterslæbet fra foråret 1977 slår igennem, over for den befolkning af skatteydere, der er blevet snydt i et år, komme og sige: I skal gå glip af den regulering, vi går pludselig over til en anden regulering, der i år tilfældigvis virker noget gunstigere for regeringen.

Det forstod centrum-demokraternes skatteordfører onsdag kl. 13.58 fuldstændig, og onsdag kl. 13.58 tilsluttede han sig derfor i skatteudvalget ændringsforslag nr. 7, som er i god pagt med, hvad centrum-demokraterne så mange gange har fremhævet.

Men ikke nok med det. Der kom også noget nyt ind i forslaget her. Man begyndte at skærpe sømandsskatten ganske kraftigt, og det er jo direkte at berøve os vores valuta-indtjening, det er direkte at forøge arbejdsløsheden. Opnåede skatteministeren ikke at blive stormester i skak, så er han ved at udvikle sig til at blive stormester i arbejdsløshed og uansvarlighed, ved at han simpelt hen nu fortsætter med at forøge arbejdsløsheden ved at udskrive flere og flere skatter. Med den fantasi, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd havde for en måned siden til at vurdere arbejdsløshedsvirkningen af regeringens skatteforslag, sagde man, at det blev 5.000 flere arbejdsløse. Nu er skattestigningen gjort 5 gange så høj, som man troede dengang, så nu bliver det nok et væsentlig højere tal, end Arbejderbevægelsens Erhvervsråd måtte skønne for en måned siden. Men der er altså en stormesternorm, der åbenbart frister her.

Så kom der yderligere en sag op i skatteudvalget, hvortil der også var glimrende tilslutning fra centrum-demokraterne, nemlig vedrørende de mindre næringsdrivendes virksomheder. Jeg hører hr. Erhard Jakobsens ord i mine øren fra masser af møder ude i landet med ungscoven i det danske næringsliv, den, som hele landet bygger på, om, hvordan de medhjælpende hustruer skal løsnest skattemæssigt. Det forstod centrum-demokraternes repræsentant kl. 14.08 i onsdags oppe i skatteudvalget, og han var med

til at stille det ændringsforslag, at de medhjælpende ægtefællers beskatningsforhold skulle rimeliggøres. Og nu har man bebudet, at vi skal få en nærmere redegørelse, når CD engang kl. 12.14, eller hvornår det nu bliver, får ordet her i dag, for, hvad de mener om, hvordan man skal behandle de medhjælpende ægtefæller. Jeg håber, at man svinger pendulet endnu en gang – det fortjener Danmark.

Ellemann-Jensen (V):

Venstre kan tilslutte sig ministerens ændringsforslag vedrørende sømandsskatten. Alle de øvrige ændringsforslag, der er stillet, agter vi at stemme imod.

Det er egentlig fantastisk, at hr. Glistrup stadig har den frejdighed at stå her og tale om, at der nu sker en stigning i skattetrykket. Det tyder på, at hr. Glistrup i sine enorme papirdynger må have forputtet dels de svar, vi har fået under et grundigt udvalgsarbejde på de spørgsmål, der er stillet, dels den finansredegørelse, som er kommet fra budgetdepartementet for nogen tid siden. Jeg kan anbefale hr. Glistrup nu i den kommende weekend i ro og mag at sætte sig og studere disse svar og finansredegørelsen, for så vil hr. Glistrup finde ud af, at der med det foreliggende forslag ikke sker nogen stigning i skattetrykket. Hr. Glistrup vil yderligere opdage, hvis han tager sig tid til at læse finansredegørelsen, at der oven i købet sker det, at med den finanslov, der lægges op til nu, og hvoraf det foreliggende lovforslag er en detalje, sker der rent faktisk en udvidelse af forbrugsmulighederne hos gennemsnitsdanskeren, som er væsentlig større end den udvidelse, der er sket både i år og sidste år. Det er sandheden om det, der er ved at blive gennemført for øjeblikket.

Jeg opfordrer til, at man støtter den politik, regeringen her søger at gennemføre.

Hagen Hagensen (KF):

For at jeg ikke skal blive gengivet forkert senere, vil jeg begynde med at sige, at jeg ikke vil tale om skattetryk. Det har jeg heller ikke gjort tidligere. Jeg vil derimod tale om, at det, der foreligger fra regeringens side, er, at man vil forøge de direkte skatter – og det gælder både til staten og til kommunerne –

[Hagen Hagensen]

med det, der er ved at ske, derved, at man har lavet sit forslag, som man har gjort det.

Der er for mig at se kun det at sige, at staten burde spare sig igennem, burde gå i spidsen dermed, således at man kunne lette de direkte skatter til staten og dermed også til kommunerne. Der er væltet nok over på landets kommuner, og vi kender også den skat-testigning, der sker igennem, at ejendoms-skatterne stiger.

Når dette er sagt, vil jeg godt sige, at vi har tilkendegivet, da vi havde denne sag til første behandling, hvorledes vor stilling var, og vi har overensstemmende med, hvad vi sagde dengang, stillet ændringsforslag, som vi beder om støtte til.

Vi ønsker, at de 500 kr., hvormed personfradraget skal forøges for næste år overensstemmende med, hvad der har været gældende for de to foregående år, også kommer til at gælde varigt. Vi mener, det er rimeligt at bevare det hidtidige beregningsgrundlag for skatterne. Vi mener også, at der bør ske en forbedring af de medarbejdende ægtefællers forhold. Det skal være således, at en normal arbejdsindkomst må kunne overføres til ægtefællen, når de virker sammen, når den pågældende har gjort en indsats overensstemmende dermed.

Vi vil ikke kunne stemme for skærpede skatteregler, og der er også derfor en enkelt ting vedrørende sømandsbeskatningen, som vi ikke kan stemme for, men vi vil afgive vores stemme overensstemmende med det, jeg har sagt her. Så må jeg lige føje til, at vi troede også, vi havde CD med, for de sluttede sig jo til. Om nu tidsangivelserne, der blev nævnt heroppefra for et øjeblik siden, er helt i overensstemmelse med den tidsregning, vi ellers har, kan jo være ligegyldigt. Kendsgerningen er i hvert fald den, at CD klart tilkendegav, da vi skulle afgive betænkning, at de ville være med til at støtte gennemførelsen af de ændringsforslag, som er foreslået af os sammen med CD.

Nu hører vi i dag til vor overraskelse i en erklæring afgivet heroppefra af hr. Brusvang, at det vil man ikke. Jeg finder det i øvrigt vanskeligt foreneligt med den forretningsorden, vi har, at nogen kan komme til orde forud for ordførerne. Men vi skal måske opleve meget nyt af denne art. Jeg skal ikke fremsætte nogen kommentarer til det, hr.

Brusvang sagde. Det talte for sig selv, og det må stå for hans regning alene, at det er naturligt, at han og hans gruppe svajer som et siv i vinden og mener det ene det ene øjeblik og det andet det andet. Jeg tror ikke, at det er den måde, vi kommer bedst igennem på.

Jeg skal ud over disse få bemærkninger kun sige, at vi vil stemme for ændringsforslag nr. 1-4, 6-10 og 11, 12 og 14, men stemme imod nr. 5, 13 og 15. Overensstemmende dermed afgiver vi stemme.

Villy Jørgensen (CD):

Ved første behandling af dette lovforslag om udskrivningsprocent og personfradrag har centrum-demokraterne tilkendegivet en stærk modstand mod den skatteforhøjelse, der ville være en følge af en ændring af beregningsgrundlaget. Det er muligt, at reguleringspristallet er et bedre reguleringsgrundlag end timelønsindeksen for industriarbejdere, og at det derfor er rimeligt at gå over til det. Vi har altså ikke nogen principielle indvendinger mod at gå over til reguleringspristallet. Det, vi vendte os imod, var, at en ændring i øjeblikket ville bevirke en skattestigning på 1.240 mill. kr. i forhold til det tidligere grundlag.

Vi er fortsat modstandere af en sådan skattestigning. Vi tror ikke, den er nødvendig, efter at der er gennemført en momsforhøjelse. Regeringen er imidlertid af en anden opfattelse. Regeringen mener, at denne yderligere stramning er nødvendig.

Hvis vi fastholder vor modstand mod skattestigningen, kan regeringen komme i mindretal, hvorved der opstår en ny situation, som vi naturligvis også har måttet tage med ind i vore overvejelser. Vi har hilst denne regering velkommen, vi har lovet at støtte den så langt, som det var rimeligt under hensyn til vore egne synspunkter. Men hr. Erhard Jakobsen sagde også i åbningsdebatten: »Gør det nu ikke for svært for os!« Jeg skal indrømme, at det har været svært for os at træffe den beslutning, som CDs gruppe traf i onsdags om at sikre regeringen flertal, men som man kan slutte af den meddelelse, som gik ud, var det altså i dette tilfælde ikke for svært.

Vi har måttet ofre vor modstand mod skatteforhøjelsen for til gengæld at få politisk stabilitet i Danmark. Jeg tror, at de fleste

[Villy Jørgensen]

vil forstå sammenhængen og indse, at vort offer er berettiget på den baggrund. Jeg skal her blot indskyde, at vi fastholder det ændringsforslag, som vi har stillet sammen med det konservative folkeparti, og som vedrører medhjælpende ægtefæller. Den gældende lov siger, at 50 pct. af en virksomheds overskud kan overføres til ægtefællen, såfremt begge ægtefæller i væsentligt omfang har deltaget i virksomhedens drift. Men der er lagt en grænse for disse 50 pct. I regeringens forslag er der anført et højeste beløb på 49.700 kr., medens vi sammen med det konservative folkeparti foreslår 65.000 kr. Jeg vil gerne anmode om, at dette punkt bliver gjort til genstand for en fornyet udvalgsbehandling, såfremt der ikke bliver flertal for ændringsforslaget ved afstemningen i dag.

Vi stemmer altså for dette ændringsforslag, men har desværre af de fornævnte grunde set os nødsaget til at opgive vor modstand mod skattestigningen.

»Blankocheck fra CD til regeringen«, skrev en af aviserne på forsiden i går. All right, så kald det en blankocheck, altså en check, hvor beløbsrubrikken ikke er udfyldt. Men jeg må gøre opmærksom på, at man trods alt skal være meget varsom med en blankocheck. Hvis der skrives et større beløb på den, end der er dækning for på kontoen, så nægter banken at indløse checken. Regeringen ved sikkert udmærket, hvor meget centrum-demokraterne er gode for. Vi tror og håber derfor også, at den vil udfylde beløbsrubrikken både med omtanke og med forstand, sådan at der er dækning på kontoen for checken og der også bliver lidt til os selv at leve af.

Vi ønsker fortsat at holde regeringen fast på dens ansvar og at give den lejlighed til at virke og vise, at den kan leve op til vore forventninger. Jeg skal blot endnu en gang for en sikkerheds skyld gentage hr. Erhard Jakobsens ord: gør det nu ikke for svært for os!

Så skal jeg blot nævne, at af de 15 ændringsforslag, som kommer til afstemning, vil vi stemme ja til ændringsforslag nr. 1, fordi det blot er en ændring af titlen, som har relation til ændringsforslag nr. 6. Ændringsforslag nr. 2 undlader vi at stemme til, ligeledes nr. 3 og 4. Ændringsforslag nr. 5 stemmer vi nej til. Ændringsforslag nr. 6 stemmer vi ja til. Nr. 7, 8, 9 og 10 undlader vi at stemme

til. Nr. 11 og 12 stemmer vi ja til. Nr. 13 undlader vi at stemme til. Nr. 14 undlader vi at stemme til, og nr. 15 stemmer vi nej til.

Ole Olsen (SF):

Den usikkerhed, som bestod om dette lovforslags skæbne, er nu fjernet, for CD er gået herop og har sagt alle de kloge ord, de vil sige om, at man vil redde regeringen. Nu har vi fået meddelt nøjagtigt, hvilke ændringsforslag de vil stemme for, og hvilke de vil stemme imod. Men ellers lod det nærmest til, at CDs stilling var, at hvis vi stemte imod, så stemte de for, og stemte vi for, så stemte de imod; hvis vi undlod at stemme, så undlod de at stemme.

Det er en lidt mærkelig måde at drive politik på, også fremover. Jeg vil da meget stærkt henstille til CD, at man i ordførertaler og betænkninger gør rede for, hvad man vil, og eventuelt gør opmærksom på, om det er en mærkesag eller det ikke er en mærkesag. Jeg kan ikke finde ud af – det er der nok heller ingen andre der kan – om det med de medhjælpende hustruer er en mærkesag for CD eller det er, fordi regeringen risikerer at komme i mindretal, at CD stemmer, som de gør.

Jeg må indrømme, at jeg har dyb medfølelse med hr. Villy Jørgensen, som var heroppe før mig. Det minder mig næsten om mordet i Finderup lade, det, man har lavet over for hr. Villy Jørgensen. Det er synd det ene øjeblik at skulle stå og udtale med meget stor overbevisning i stemmen, at man vil sådan og sådan, for så få dage efter at ville det stik modsatte. Jeg håber ikke, at for mange i denne sal fremover kommer i denne situation.

Om selve lovforslaget kan man sige, at det tager fra de fattige for at give til de rige, og det får man jo ordener og medaljer for. Det bliver selvfølgelig oversat pænt til noget med virkningen på opsparingen, og at man nu kommer til at beskatte forbruget i stedet for at beskatte opsparingen, og det lyder vældig kønt alt sammen. Men tilbage står, at man tager fra de fattige og giver til de rige. Jeg forstår stadig væk ikke socialdemokratiets stillingtagen i denne sag, men det må selvfølgelig være deres hovedpine og ikke min hovedpine.

De ændringsforslag, der omhandler splittingsystemet, vil vi stemme imod, og de æn-

[Ole Olsen]

dringsforslag, som bevirker, at man får en mindre skattestigning, vil vi stemme for, selv om jeg vil indrømme, at jeg tror, at de, som vi kommer til at være i selskab med, nok mere tager den stilling, de tager, for at irritere regeringen end på grund af deres overbevisning, men vi må altså leve med at skulle stemme sammen med disse forskellige partier.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg vil først redegøre for kommunisternes stilling til ændringsforslagene. Vi er medforlagsstillere til ændringsforslag nr. 4, 7, 8, 9 og 10, og det er ganske enkelt, fordi vi ønsker at bevare den timelønsindeksregulering, som vi har nu, og ikke ønsker at gå over til det system, som regeringen har foreslået.

Med hensyn til ændringsforslag nr. 11 og 12 vedrørende sømandsskatten går vi ind for dem, fordi de forhøjer fradragene, men vi går selvfølgelig imod ændringsforslag nr. 13 og øvrige ændringsforslag. Jeg skal lige sige, at ændringsforslag nr. 15 vil vi undlade at stemme til.

Så vil jeg gerne sige, at jeg egentlig ikke forstår, at centrum-demokraterne vil påtage sig et så stort ansvar, som vi nu har hørt her. Det er ydermere et stort offer, de bringer. Det synes jeg også, for når man optræder på slap line, så er det jo vanskeligt at holde balancen.

Hvis regeringen får et flertal imod sig, og hvis regeringen ydermere vælter ved at få et flertal imod sig, så er der ikke noget enkelt parti, som kan tage æren for det, men det vil centrum-demokraterne åbenbart gøre.

Det, der står helt klart efter den lange, noget utraditionelle stemmeforklaring, som hr. Brusvang kom med her, er, at centrum-demokraterne for enhver pris vil redde regeringen. Det er det, der er kommet ud af det. Man må så indstille sig på, at noget lignende vil man også kunne komme ud for i fremtiden.

Jeg vil gerne sige, at hvis kommunisterne skal være med til at ændre skattelovgivningen, så skal det være til det bedre og ikke til det værre. Regeringens forslag er til det værre, men det kunne gøres bedre. Jeg kan henviser til de 3 skatteforslag, kommunisterne har fremsat i denne folketingsssamling. Det drejer sig om en omlægning af hele skattelovgivnin-

gen, som ligger meget nær op til den socialdemokratiske redegørelse, vi fik i juni måned. Det drejer sig om merværdiafgiften på fødevarer og medicin, som vi ønsker at fjerne, og endelig det, der efterhånden er en temmelig varm kartoffel, også i regeringen, nemlig indfrysningen af kapitalværdistigningerne på jord og fast ejendom.

Det var her, man skulle tage fat, i stedet for at komme med et forslag som det her, der jo bare går ud på at indhøste 1.300 mill. kr., som så i realiteten skal gives videre til erhvervslivet.

Hvis de ændringsforslag, som vi er medforlagsstillere til, ikke skulle blive vedtaget, så bliver regeringen næppe forbavset over, at vi stemmer imod lovforslaget.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Så vidt jeg har opfattet debatten indtil nu, så foregår der det, at man diskuterer alt mellem himmel og jord, både CDs troværdighed og utroværdighed og det, som det vel egentlig skulle dreje sig om, ændringsforslagene.

Jeg vil begynde med at sige noget om, hvordan det radikale venstre stemmer om ændringsforslagene. Det afgørende ændringsforslag er nr. 7 om, at regeringsforslaget om forringelse af personfradrag og skalatrin skal udgå. Det radikale venstre stemmer for, at forringelsen udgår. Konsekvensændringerne i ændringsforslag nr. 4, 8, 9 og 10 stemmer vi også for. Nr. 11 og 12 er en forbedring, der nok er rimelig, dem stemmer vi for.

Tilbage er der ændringsforslag nr. 5 og 6 om medhjælpende ægtefæller, der dels bygger på lighedeling mellem ægtefællerne, dels indeholder en forhøjelse af det overførte beløb til medhjælpende ægtefæller. De bygger ikke på nogen principper, som vi kan godkende. Lighedelingen vil være klart favorabel for de meget store indkomster, f. eks. advokatindkomster. Vi kan ikke godkende, at man skal favorisere de meget store indkomster. Det konservative forslag om, at man ændrer selve beregningsgrundlaget fra 35.000 kr. til 65.000 kr., vil i situationen medføre, at vi for alle medhjælpende ægtefæller skulle godkende en timeløn, uanset arbejdet, af størrelsesordenen 100-110 kr. Det mener vi er urimeligt.

Mellem anden og tredje behandling, hvis man ikke i skatteudvalget af sig selv kan fin-

[Bernhard Baunsgaard]

de på det, agter det radikale venstre at stille et særligt ændringsforslag om medhjælpende ægtefæller, sådan at vi ikke risikerer – selv om folketinget skulle være så letsindigt at forøge skatten så meget som af regeringen foreslået uden videre, og især fordi den rammer nedad – at medhjælpende ægtefæller rammes dobbelt, både gennem skatteforhøjelsen og ved nedsættelsen af det overførte beløb. Senere i folketingssamlingen agter vi at genfremsætte vort forslag om, at medhjælpende ægtefæller naturligvis, hvis vedkommende arbejder fuldt ud i virksomhederne, skal kunne få normal timeløn.

Derefter vil jeg gerne knytte et par bemærkninger til CD. CDs ordfører, hr. Villy Jørgensen, mente, at regeringen sikkert vidste, hvad CD er god for. Mon det dog ikke er at forudsætte for meget? Ganske vist har statsministeren jo betegnet udtalelser af udenrigsministeren som tåbelige, men det er såmænd ikke det, jeg tænker på, for hvordan i alverden skulle selv et fornuftigt menneske kunne finde ud af, hvad CD vil? Man har jo hidtil haft det som mærkesag, at man ikke vil gå med til større indkomstskat, men godt til større momssats. Det holdt én uge i denne samling, så var det standpunkt forladt. Hvordan i alverden skal nogen så kunne finde ud af, hvad CD er god for om en måned?

Måtte jeg spørge hr. Villy Jørgensen, om det er muligt for ham i dag at afgive en ganske kategorisk erklæring, som vil holde i hvert fald i denne folketingssamling, om, at CD ikke under nogen omstændigheder stemmer for en parcelhusbeskatning? Men jeg gør opmærksom på, at hvis hr. Villy Jørgensen er i stand til på CDs vegne at afgive en erklæring om, at man ikke agter i denne folketingssamling – man skal jo ikke stille for store krav – at stemme for en parcelhusbeskatning, så har man derved trukket tæppet væk under regeringen med hensyn til værdistigningsafgiften. Som sagt, bare man kan sige noget, der vil holde denne folketingssamling ud, så skal jeg ikke stille større krav, men det var rart at få den erklæring, især hvis den er holdbar.

Måtte jeg derefter sige lidt til venstres ordfører, hr. Ellemann-Jensen? Hr. Ellemann-Jensen er tilsyneladende meget forarget over, at der tales om forøget skattetryk. Jeg er enig med den konservative ordfører, hr. Hagen Hagensen, i, at vi såmænd godt kan forlade

dette med det forøgede skattetryk. De barske kendsgerninger er, at denne regering indtil nu ved egen hjælp, ved at forringe tilskudene til kommunerne og ved andre indgreb, har bevirket, at momsens skatter sættes betydeligt op, og sammen med det, der i øvrigt er samlet op ude i kommunerne, vil det betyde en forøgelse på 10 mia kr. i de personlige skatter. Det giver i alt en skatteforhøjelse fra 1978 til 1979 på i hvert fald 13.000 mill. kr.

Nu kan man blive ved med at snakke udenom, man kan tale om informationsforurening, og jeg ved ikke, hvilke smarte udtryk man finder på. Men 13.000 mill. kr. skal der ind i ekstra skatter i hvert fald efter denne regerings udspil. Og da vi er 5 mill. mennesker, så bliver det fra den yngste i vuggen til den ældste en skatteforøgelse på 2.600 kr. som denne regerings første udspil. Det kan man vist ikke diskutere.

Så kan jeg igen sige det, som jeg nu snart har sagt så mange gange til socialdemokratiet, at det må være gået op selv for den mest tungnemme – nu har vi jo ikke fra venstres minister fået nogen bedømmelse af tåbelighed eller ikke-tåbelighed hos socialdemokratiets minister i denne omgang – at disse 13.000 mill. kr., 2.600 kr. på hver indbygger i Danmark, indkræver socialdemokratiet altså på den måde, at det først og fremmest er de små indkomster og mellemindkomsterne, der skal betale; de store indkomster skal fredes. Og det gør man i en situation, hvor man også i socialdemokratiet må vide, at fra 1977 til 1979 er der sket en stigning i de ligningsmæssige fradrag på 40 pct., og hvor man ved, at de få skatteydere, der beskattes af højeste indkomst, har sådan noget som 21 mia kr. ud af et samlet fradrag på ca. 60 mia kr. Ca. 3 pct. har sådan noget som 40 pct. af samtlige fradrag. Og så vedtager man at anbefale et ændringsforslag, der forringer personfradrag og skalatrin, sådan at de små og de mellemstore indkomster skal betale mere end deres del.

Det er sandelig en høj pris, der betales for at få en udenrigsminister, hvis udtalelser efter statsministerens udsagn er tåbelige.

Honoré (KrF):

Sammen med nogle andre partier har kristeligt folkeparti stillet nogle ændringsfor-

[Honoré]

slag, der borttager den del af regeringsforslaget, der vil øge indkomstskatterne med 1,2 mia kr. i forhold til de gældende regler.

Vi må nu konstatere, at CD ikke længere ønsker at modvirke en sådan forøgelse af indkomstskatterne. Kristeligt folkeparti forstår udmærket, at CD ikke blot anskuer dette lovforslag isoleret, men tillige anlægger en overordnet politisk synsvinkel, den politiske stabilitets hensyn. Men vi står temmelig forbløffede i kristeligt folkeparti over den måde, CD har gjort sig selv til automatisk sikkerhedsnet for regeringen på, uanset indholdet af regeringens økonomiske politik.

CDs ordfører, hr. Villy Jørgensen, har for ikke så lang tid siden i dag fra folketingets talerstol indrømmet, at CD med sit brev til statsministeren har udstedt en blankocheck til regeringen, og hr. Villy Jørgensen trygler nu regeringen om ikke at skrive et for stort beløb på denne CD-check. Vi får nu se. CD har ikke blot fraskrevet sig selv medindflydelse på regeringens økonomiske politik, hvilket jo dog må være en væsentlig opgave for et politisk parti. Men hvad værre er: CD fritager også regeringen for nødvendigheden af at forhandle sin økonomiske politik med andre dele af oppositionen. Regeringen kan nu helt roligt køre sit eget løb, for uanset hvad den foreslår, er CD der med sikkerhedsnettet.

Hvad angår de enkelte ændringsforslag, skal jeg meddele, at vi vil stemme imod ændringsforslag nr. 5. Man bør gennemføre princippet om at dele indkomsten mellem ægtefæller mere generelt, ikke blot for selvstændige, men også for lønmodtagere. Det er kristeligt folkepartis skattepolitiske princip om ægtefælledelt beskatning eller splittingsystemet, som også bør indføres for lønmodtagernes vedkommende. Man har jo lige før sommerferien fået ændret loven, så den skattepligtige indkomst kan deles indtil ca. 50.000 kr. Kristeligt folkeparti fik jo hævet dette beløb med en 8.000 kr., og derfor nærer vi ikke noget ønske om at forhøje denne grænse for nærværende. Derfor kan vi heller ikke stemme for ændringsforslag nr. 6. Vi mener, at det er uretfærdigt mod lønmodtagerne.

Vi vil undlade at stemme til det af retsforbundet stillede ændringsforslag, nr. 15. Vi arbejder selv i kristeligt folkeparti med beslægtede tanker, og vi vil ikke totalt afvise

den hensigt, der ligger bag retsforbundets ændringsforslag, men da ændringsforslaget ikke er tilstrækkeligt belyst, kan vi, som jeg sagde, ikke stemme for ændringsforslaget. Vi vil dog heller ikke stemme imod, vi vil undlade at stemme til ændringsforslag nr. 15.

Flygaard (DR):

Jeg skal til indledning oplyse, at retsforbundet vil stemme for ændringsforslag nr. 1-4, stemme imod ændringsforslag nr. 5-6, stemme for ændringsforslag nr. 7-10, stemme for ændringsforslag nr. 11-12, stemme imod ændringsforslag nr. 13-14 og stemme for ændringsforslag nr. 15.

Jeg skal dernæst tillade mig at knytte nogle bemærkninger til de enkelte ændringsforslag. Til ændringsforslag nr. 2 og 3 blot den bemærkning, at det nok er en fordel, at man får denne ændring, således at man ikke på et reelt forkert eller skævt grundlag kan reklamere med skattenedsættelser fra år til år, som i realiteten ikke er skattenedsættelser.

Jeg har ingen bemærkninger til nr. 4 vedrørende bevaringen af timelønsindeksen, men skal i relation til, at vi er medforslagsstillere, sige, at vi anser det for at være en bedre indeks at benytte end den pristalsregulerede indeks. Jeg skal i øvrigt henvise til de bemærkninger, der fremgår af betænkningen.

For så vidt angår ændringsforslag nr. 5 og 6, som vil vil stemme imod, skal jeg på mit partis vegne sige, at det vil vi gøre ud fra den betragtning, at vi principielt er modstandere af et ligedelingsprincip. Vi mener, at et sådant princip i alt for høj grad tilgodeser de bedrestillede i samfundet, og at det vil få en række uheldige virkninger, også set ud fra et socialt synspunkt, så derfor kan vi ikke medvirke til, at ændringsforslag nr. 5 og nr. 6 gennemføres.

Vi kan stemme for ændringsforslag nr. 11 og 12 med den begrundelse, at der vel i realiteten er tale om en ajourføring og ligestilling med den almindelige indkomstbeskatning i land. Derfor synes vi, at det, der foreslås i ændringsforslagene nr. 11 og 12, er rimeligt.

Jeg skal meddele, at vi ikke kan stemme for ændringsforslag nr. 13 og 14, og skal anbefale, at man stemmer for ændringsforslag nr. 15. Jeg har forstået, at der er nogle, der måske har sympati for disse tanker, men ikke på nuværende tidspunkt er villige til at gå så

[Flygaard]

langt, at de kan stemme for dem. Jeg mener at kunne sige, at der ligger et synspunkt bag dette ændringsforslag fra retsforbundets side, som i høj grad går på nogle sociale betragtninger, for når man hæver bundgrænsen – og det synes vi for så vidt er rigtigt – så betyder det hver gang, at de mennesker, der ligger under bundgrænsen, ikke får del i en sådan skattelettelse, eller hvad vil nu vil kalde det. Det synes vi sådan set er urimeligt.

Jeg vil i øvrigt henvise til de bemærkninger, vi har gjort i betænkningen, hvor vi peger på, at det ikke bør være afgørende for, hvor stort et personfradrag der kan tilkomme én, hvornår man tilfældigvis har en sådan indkomst, om man har den inden for et kalenderår eller man har den f. eks. fra den 1. juli til den 30. juni det kommende år.

Jeg skal gentage, at vi vil stemme imod ændringsforslag nr. 5 og 6, og at vi vil stemme imod ændringsforslag nr. 13 og 14, men at vi vil stemme for de øvrige ændringsforslag.

Waldorff (VS):

Det kunne nok være passende lige at bruge to ord på forretningsordenen her.

Jeg er da meget interesseret i engang ved lejlighed at få en begrundelse for, at hr. Brusvang fik lejlighed til at øve sig på sin frontale her. Nogen kort bemærkning var det i hvert fald ikke. Jeg er klar over, at man kan tildele statsministeren ordet uden for talerrækken, men jeg synes, at det, at hr. Brusvang forsøger at slå sig op som skyggestatsminister, vel ikke i forhold til forretningsordenen kan bruges som en begrundelse.

Derudover vil jeg sige, at der ikke er kommet afgørende nye ting frem i forhold til selve lovforlaget.

Af De europæiske Fællesskabers Tidende, som det hedder, fremgår det, at Danmark som et led i EFs ekspansive økonomiske politik vil give skattelettelser på op til 500 mill. kr. Som det er formuleret, er der tale om skattelettelser, der ligger ud over de ved lov fastsatte automatiske reguleringer. Det er jo, som alle ved, blevet til, at man vil videreføre det hidtidige 500 kr.s fradrag – der er altså ikke tale om nogen ekspansion her – og samtidig ændrer man de ved lov fastsatte automatiske reguleringer, og det sker samtidig

med de øvrige finanspolitiske stramminger, som denne regering lægger frem. Der er i hvert fald efter dette ingen, der kan være i tvivl om, hvem det er, der har ansvaret for den yderligere stigning i arbejdsløsheden, som vi vil se inden for det næste år.

Regeringens tro og sikkert meget renhjertede ridder, hr. Ellemann-Jensen, har gjort sig meget store anstrengelser for at bortforklare skatteforhøjelserne ved at fastslå, at for den enkelte vil skatten udgøre den samme procent som hidtil. Det er jo fup, når man hager sig fast i den procent. Skatteforhøjelsen er en realitet, og den vil som direkte konsekvens have en reallønsforringelse, men ikke for alle. F. eks. ikke for de virksomhedsejere, som samtidig bliver udstyret med ekstra fradrags- og afskrivningsmuligheder af denne regering. Heller ikke for landbruget, hvor eksempelvis en gårdejer i mellemklassen på Djursland kan se frem til en forøring på omkring 300.000 kr. ved, at man afskaffer kapitalvindingsskatten.

Men for lønarbejderne, som må se i øjnene, at restlønnen, når skatten er kradset ind, vil være væsentlig mindre i 1979, end den er i 1978, er der klart tale om en forringelse her. Det vil ske som følge af de øvrige ting, regeringen har fort igennem. Prisstigningerne vil komme oveni, og resultatet vil klart nok være en reallønsforringelse. Så er det ligesom ikke særlig meget værd, at hr. Ellemann-Jensen kan klynge sig til en eller anden procent, fuldstændig trukket ud af sammenhængen med den økonomiske politik, der bliver fort fra regeringens side.

Meningen med den politik er selvfølgelig reallønsforringelse for lønarbejderne, og det er jo også derfor, det er meget let for SV-regeringen at manøvrere i folketinget. Til en sådan politik kan man nemlig være sikker på at få støtte fra et lille reaktionært parti som centrum-demokraterne, der nu har udråbt sig selv til at være stemmekvæg for SV-regeringen. Ganske vist har de forende stemmetyre været uenige, og den ene er ifølge eget udsagn mere krigerisk end den anden, men det karakteristiske ved kokasser er jo, at de ligner hinanden.

Jeg er selvfølgelig opmærksom på, at hr. Brusvang har forsøgt at finde sin egen specielle løsning på det her, idet han sagde, at nu drejer det sig om at klemme rovbalderne

[Waldorff]

sammen; men den går jo ikke i længden, og det ved hr. Brusvang sikkert af egen erfaring.

Formanden:

Hvis det ikke var et citat af, et medlem, ville jeg nok have frarådet at bruge det.

Waldorff (VS):

Det var et citat. Jeg er jo ikke ansvarlig for, hvad folketingets medlemmer i øvrigt går og udtaler.

Men den ikke længere helt så førende stemmetyr åbenbarer nu i Information i går, hvad det hele egentlig drejer sig om. Han siger:

»Vi mener, det er farligt, at der opstår en mistillid til regeringen i samfundet. Så længe der er uro i folketinget, øger det uroen i samfundet.«

Dér vil jeg godt hjælpe hr. Brusvang med at komme ud af en vildfarelse. Det er altså ikke en uro i folketinget, der skaber en uro i samfundet. Der er faktisk uro i samfundet. Der er økonomisk krise, og der er en arbejderklasse, som mærker krisens tryk hårdere og hårdere, og det giver sig udtryk i det, som hr. Brusvang kalder uro, men som vi andre kalder en nødvendig og berettiget kamp for at forsvare sine interesser.

Der er heller ikke tale om – det er en anden af hr. Brusvangs vildfarelser – at der skulle opstå en mistillid. Der er en dyb mistillid til denne regering, og jeg kan røbe over for hr. Brusvang, at der også er en temmelig bred mistillid til centrum-demokraterne. Den strækker sig endda helt herind – i en forsamling, der ellers er temmelig døv med hensyn til at opfatte, hvornår der er mistillid.

Den mistillid er der selvfølgelig, og CDs bidrag til arbejderbondefangeriet vil ikke ændre noget ved den mistillid. Centrumdemokraternes vildfarelse er meget forståelig, eftersom vi har at gøre med et parti, der opfatter samfundets indretning sådan, at arbejderklassen er noget, der skal regeres, noget, der skal styres, og noget, der skal holdes på plads. Det er klart, at i VS har vi den modsatte opfattelse. Vi anser det for en vigtig opgave at være med til at fremme det, som hr. Brusvang kalder uro i samfundet, og som vi kalder en nødvendig kamp for, at arbejderklassen ikke skal bære alle de byrder, som

bl. a. dette folketing forsøger at smide over på den.

Glensgård (FP):

For de gamle, som faldt, er der ny overalt. Jeg må sige til lykke til hr. Ingolf Knudsen, jeg må sige til lykke til hr. Brusvang og andre i CD, som er gamle socialdemokrater – enkelte af dem har oven i købet siddet herinde for socialdemokratiet – gamle socialdemokratiske folketingskandidater. De får nu chancen for ikke at sidde i et hendøende parti, CD, men virkelig at få lov til at markere sig som gode socialdemokrater.

Jeg forstår, at hr. Honoré ligefrem er utilfreds med, at centrum-demokraterne nu har afskåret kristeligt folkeparti fra at bringe sig ind i varmen. Det er nu ikke længere muligt for kristeligt folkeparti at sende fru Inge Krogh eller hr. Honoré op at drikke kaffe ovenpå, når vigtige afstemninger foregår her – eller i hvert tilfælde nytter det ikke så meget. Jeg kan godt se, at det er lidt ulykkeligt for kristeligt folkeparti.

Vi så altså her uden for forretningsordenen eller – i hvert tilfælde efter min opfattelse – imod forretningsordenen, at hr. Brusvang fik lov til at lave et politisk striptease-nummer, et politisk nummer, hvor han direkte stod og aflæste centrum-demokraterne. Det kan vi andre selvfølgelig ikke være utilfredse med. Nu står vi over for en skatteudskrivning på godt 10.000 kr. pr. familie, og centrum-demokraterne stod nok så fint her og sagde, at de gik imod indkomstskatteforhøjelser. 10.000 kr. pr. familie skal altså betales mere næste år, sikret af centrumdemokraterne i deres fulde nøgenhed. Der er altså blevet en ledig rolle, og den har hr. Erhard Jakobsen meddelt fra Strasbourg at centrumdemokraterne skal lægge billet ind på. Prostitutionen breder sig. Den foregår ikke alene på Vesterbro, men også i dette gamle, agtværdige hus.

Centrumdemokraterne optræder her som den store prostitutionsindynder. De elsker at få lov til at fortælle, at nu redder de regeringen. Det er selvfølgelig rart, at man nu ser, at der kun var én strømning i 1973. Der var ikke også en strømning, hvor der var plads til centrumdemokraterne. De skulle være blevet i socialdemokratiet, som de er kommet fra, og som de altså også er vendt tilbage til.

[Glensgård]

Det er bare ulykkeligt, at befolkningen nu skal lide under en ekstra skatteudskrivning på godt 10 mia kr. Der har jo været en stor debat hos centrum-demokraterne. Det er vi ikke i tvivl om. Den er startet af et medlem af gruppen, som ikke var til stede, og den er foregået i lange forhandlinger om natten. Den har resulteret i, at socialdemokraterne i centrum-demokraterne – og dem er der desværre flest af – har vundet. Vi får altså nu denne ekstra skatteudskrivning, og det er klart for os alle på grund af hr. Brusvangs stripteasenummer.

Jeg ønsker kun til sidst at sige: nu får hr. Ingolf Knudsen ikke længere problemer med, på hvilket tidspunkt han skal nedlægge sit mandat. Det afgør vælgerne helt automatisk ved næste valg, for der er ikke plads til et nyt socialdemokrati i dette folketing. Det, vi har, er rigeligt stort.

Grünbaum (S):

Jeg følger trang til med det samme for en ordens skyld at sige, at det er vist kun fremskridtspartiet, der mener, at det, det drejer sig om i dag, er et spørgsmål om 10 mia kr. mere eller mindre i skat.

Det er logisk, fordi man stemmer imod selve udskrivningsloven og formentlig også imod finansloven. Men for os andre drejer det sig om noget helt andet. Selvfølgelig skal statens udgifter dækkes. Det, det foreliggende forslag drejer sig om, er en ren finanspolitisk stramning. Der er ingen anden motive-ring, og der er heller ikke givet nogen anden motivering for det. Denne stramning på 1,2 mia kr. hænger helt klart sammen med regeringens tidligere gennemførte momsforhøjelse som led i regeringens finanspolitik. Det er den, jeg i hvert fald går imod, og jeg har også forstået, at andre går imod den.

Der er tre gode grunde til, at man går imod dette forslag, og at jeg går imod det. For det første det, jeg lige har nævnt, den finanspolitiske stramning, som er arbejdsløshedsskabende. Jeg skal ikke sige mere om det punkt.

For det andet, at det lønpolitisk forekommer i hvert fald mig, og formentlig en hel del andre også, ikke særlig klogt, ikke særlig vist, snarere det modsatte, at man her umiddelbart før en overenskomstsituation kommer med et skatteforslag, der oven i momsforhø-

jelsen nu siger til lønmodtagerne, at de skal betale væsentlig mere, end de skulle have betalt efter den gældende ordning, vi har for kildeskatten. Regeringen taler jo så meget om, at man skal føre indkomstpøolitik, og det er jeg enig i. Det er meget vigtigt, at man holder priser og lønninger nogenlunde i ro. Men jeg kan da ikke se, at dette forslag bidrager noget som helst til at gennemføre det, som er det virkelige væsentlige i en økonomisk politik i øjeblikket. Tværtimod.

Endelig for det tredje, at man med dette forslag modvirker den forenkling af kilde-skatten, som vi alle har været enige om skulle gennemføres, og som jeg omtalte temmelig meget ved førstebehandlingen. Det skal jeg ikke gå nærmere ind på. Jeg synes egentlig, det er politisk-moralsk helt uantageligt af socialdemokratiet at komme med et forslag her, som begrænser og ikke forøger proportionalstrækket. Vi har talt om 30.000 kr.s forlængelse, og vi har talt om endnu mere, 40.000 kr.s forlængelse. Jeg skal da ikke sige noget til, at man ikke kan gennemføre det i den nuværende situation. Hvis man efter regeringens opfattelse ikke har råd til det, ja, så kunne man jo sige: det har vi ikke råd til, derfor kan vi ikke gå videre, vi kan ikke gennemføre vores reformer. Men her kommer man altså med et forslag, hvor man direkte forkorter proportionalstrækket. Det kan jeg altså ikke være med til, og jeg anser det for politisk-moralsk helt uantageligt.

Jeg vil også gerne sige ved denne lejlighed, at jeg finder det meget beklageligt – det er noget mere lovteknisk – at man i et og samme lovforslag har taget forslaget om udskrivningsprocenten ind sammen med de tekniske og mere principielle ændringer af udskrivningsloven og kildekatte-loven. Udskrivningsprocenten hører jo direkte sammen med finansloven. Der skal hvert år vedtages en særlig udskrivningsprocent. Der er en lang tradition her i folketinget for, at man ved den endelige afstemning om finansloven, når diverse ændringsforslag er vedtaget eller forkastet, ikke stemmer imod finansloven som helhed. Der gælder akkurat det samme for udskrivningslovens vedkommende. Hvis selve udskrivningsloven ikke vedtages, så har regeringen ingen mulighed for at udskrive skatterne. Derfor kan naturligvis intet ansvarligt parti og intet ansvarligt enkeltmedlem af folketinget – og til de sidste regner jeg

[Grünbaum]

altså mig selv – stemme imod selve udskrivningslovforslaget som sådant ved den endelige afstemning ved tredje behandling; det kan ikke lade sig gøre. Derfor burde lovkontoret heller ikke have tilladt den sammenkædning af udskrivningsprocenten og de mere principielle tekniske ændringer, varige ændringer af kildeskattesystemet, skalasystemet.

Forholdet er ydermere det, at der i virkeligheden er et flertal i folketinget imod de foreslåede tekniske ændringer af kildeskattesystemet – det er helt klart for os alle – mens der på den anden side også er et klart flertal for den finanspolitiske stramning. Måske ikke lige på den måde, regeringen vil have det, men der er et klart flertal for den finanspolitiske stramning. Regeringen kan derfor ikke påberåbe sig, at en forkastelse af de tekniske ændringer undergraver den finanspolitik, som regeringen finder det nødvendigt at gennemføre, og som har direkte sammenhæng med finansloven; det ville være falsk tale, hvis man sagde noget sådant.

Som det nu ligger rent afstemningsmæssigt, bliver det altså alene ved denne anden behandling, at der er en mulighed for at tage stilling til de mere principielle tekniske ændringer af kildeskatten, og jeg får altså ikke lejlighed til at stemme imod ved tredjebehandling; det mener jeg som sagt ikke noget ansvarligt medlem af dette folketing bør gøre. Man kan ikke stemme imod selve udskrivningslovforslaget.

Jeg stemmer derfor nu for de af en række partier stillede ændringsforslag, nemlig nr. 4 og nr. 7–10, som, hvis de vedtages, betyder, at den foreslåede forringelse af selve kildeskattesystemet ikke gennemføres. Forkastes disse ændringer, så må jeg altså ved lovforslagets tredje behandling undlade at stemme.

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Jeg skal kun knytte få bemærkninger til det, der er sagt. Der er jo under denne behandling ikke kommet noget nyt frem.

Må jeg sige til centrum-demokraterne, at jeg synes, det er en realistisk holdning, man har givet udtryk for her. Jeg har noteret mig, at man ikke med den holdning har accepteret i princippet, at der skal ske en forhøjelse – eller en mindre skattelettelser end den, der følger af det nuværende system. Jeg har no-

teret mig, at man ikke derved principielt har fraveget sine synspunkter på det område, men der er alligevel grund til at sige tak for det. Der ligger i den holdning, man indtager, også, at man lægger ansvaret over på de to regeringspartier. Ansvaret for den finanspolitiske stramning, som nu bliver gennemført, må hvile på de to regeringspartier.

Hr. Villy Jørgensen sagde, at han håbede ikke, man ville gøre det for svært – altså for centrum-demokraterne, og det samme er formentlig tilfældet for andre partier her i folketinget. Vi har ingen ønsker om at gøre det svært for nogen partier her i folketinget, det vil jeg gerne understrege; tværtimod. Jeg tror, jeg har sagt det tidligere, at vi har et ønske om, at så mange partier som muligt vil bakke op bag ved regeringens politik.

Jeg forstår de forskellige forhold, der kan være afgørende for, at man ikke i den givne situation vil gøre det, men vi har fra regeringens side den opfattelse, at det er nødvendigt med en finanspolitisk stramning, hvis man vil løse nogle af de økonomiske problemer, vi står med. Selv om det kan være ubehageligt at gennemføre en finanspolitisk stramning – det er meget lettere at være imod, det tror jeg man vil erkende – så må vi ud fra en realistisk vurdering være parate til at påtage os det ansvar, der ligger i at gennemføre en sådan lovgivning. Det er vi parate til. Vi er også parate til at forklare og forsvare nødvendigheden deraf over for befolkningen. Vi håber også, at andre vil være med til det; det kan man jo have sin tvivl om, når man hører på debatten her i dag. Men der er vel ingen i dette folketing, der tror, man kan løse de økonomiske problemer, uden at der på en eller anden måde må gribes ind over for de forbrugsmuligheder, der ligger i det danske samfund. Så kan man have forskellig opfattelse af, på hvad måde der skal gribes ind. Vi har fra regeringens side ment, at dette forslag, som vi har fremsat, og som ikke forrykker skattetrykket hos nogen af dem, der er involveret – ikke forrykker skattetrykket, ikke forhøjer skattetrykket – må være et led i en flerstrengt politisk linje på dette område.

Jeg noterede mig med tilfredshed, at hr. Bernhard Baunsgaard nu også ligesom ville lægge det med skattetrykket bag sig. Det er dog allerede en erkendelse, og det er svært at få en erkendelse fra hr. Bernhard Baunsgaard. Jeg opfatter det på den måde, at hr.

[Ministeren for skatter og afgifter]

Bernhard Baunsgaard nu er enig i, at der ikke sker en stigning i skattetrykket, men at man fastholder et uændret skattetryk for alle samfundsgrupper eller skatteborgere.

Jeg erkender, at der ikke er indbygget den skattelettelse, der var indeholdt i den tidligere lovgivning. Det er et led i den politiske stramning. Jeg har tidligere sagt, at der kan være andre situationer, hvor man kan diskutere en ændret byrdefordeling – det har jeg ikke lagt skjul på, og det tror jeg dækker de to regeringspartier – men dette forslag har alene tilsigtet en finanspolitisk stramning, der ikke ændrer skattetrykket for nogen af dem, der betaler skat til samfundet.

Nogle af de forslag, der er stillet om medhjælpende hustruer o.lign., kan man jo have sympati for, man kan have sympati for det ene eller for det andet, men i den givne situation er der måske ikke så meget plads til sympati, som koster provenu for staten. Det vil disse forslag gøre.

Tager vi retsforbundets forslag, så vil det fremfor at give et merprovener på 1.200 mill. kr. give et mindreprovener på 2.600 mill. kr. – altså en skattelettelse i forhold til det forslag, som regeringen har fremsat. Det er ikke realistisk i den givne situation at foregøgle befolkningen, at der er plads til en skattelettelse. Jeg synes, man skulle stemme tonen lidt ned og lade det saglige træde lidt mere i forgrunden i den situation, som den danske befolkning og dansk økonomi befinder sig i.

Man taler om den øgede skattebyrde, og det har også været nævnt, at den samlede skattebyrde ikke blot hidrører fra statskatterne. Det er ikke skattetrykket, der er blevet forøget. Det er klart, at når indkomstudviklingen giver større indkomster til den danske befolkning og man stadig væk har 90 pct. i udskrivningsprocent og i øvrigt holder andre ting uændrede, så vil der komme flere skatter ind. Det ville der også, selv om man ikke havde ændret reguleringen til en regulering efter pristallet, men havde fastholdt lønindkomsten, så ville der også være kommet flere statskatter ind. Det skal man også være opmærksom på, når man diskuterer disse ting.

Vi har altså ikke med dette forslag ønsket at gå ind i en omfordeling. Vi har ikke ønsket at ændre ved de regler, der gælder for medhjælpende hustruer og på andre områder. Vi har ønsket at fastholde de nuværende normer ud fra de nye reguleringssatser, og

der er ikke nogen skattereform i dette her. Det tror jeg også ordførerne fra de forskellige partier har forstået. Der er kun tale om en finanspolitisk stramning, som der er brug for og behov for i den givne situation.

Jeg må på regeringens vegne afvise alle de stillede ændringsforslag – bortset naturligvis fra de tre, som jeg selv har stillet. Dem opfordrer jeg til at man stemmer for.

Camre (S):

Det er nødvendigt at knytte nogle bemærkninger til den skattedemagogi, der kommer til udtryk herfra, når man taler om, at regeringen tager fra de fattige og giver til de rige. Det er flere gange slået fast, og det kan ikke modsiges, at gennemførelse af det foreliggende lovforslag med de af regeringen anbefalede 3 ændringsforslag vil betyde, at en uændret andel af indkomsten betales i skat for alle indkomstrin.

Ser vi dette i forhold til de forslag, der har været fremme fra specielt det radikale venstres side, og som fremstilles som sociale og udtryk for en helt anden opfattelse af fordelingen i befolkningen, så er virkeligheden her, at ved en skattepligtig indkomst på 50.000 kr. vil det radikale forslag være 81 øre lempeligere pr. dag end regeringens forslag, og går vi op til de rige, ja, så vil skatten ved en skattepligtig indkomst på 200.000 kr., som faktisk er temmelig mange penge, efter det radikale forslag være 1 kr. 70 øre pr. dag hårdere end efter regeringens forslag. Jeg tror, det er nødvendigt at se relationerne imellem disse forslag.

Hr. Bernhard Baunsgaard gjorde meget ud af, at regeringen gennemfører skatteforøgelser, 2.600 kr. for hver eneste indbygger i Danmark i 1979, og hr. Hagen Hagensen var inde på den samme problematik. Det er rigtigt, at skatterne stiger i 1979 i forhold til i år, men det er vildledning af befolkningen at sige det uden at fortælle, at indkomsterne stiger endnu mere.

Enhver politiker vil jo gerne gøre noget populært, og det er ikke populært at lade skatterne stige, men hvad ville følgen være af ikke at forøge skatterne i denne situation? Ja, den ville selvfølgelig være et voldsomt stigende efterspørgselspres med deraf følgende prisstigninger og en voldsom forøgelse af underskuddet i samhandelen med udlandet.

[Camre]

Det vil være en grænseløst uansvarlig politik, som ville få katastrofale følger også for beskæftigelsen. Der er nok en kortvarig gevinst i at gå imod skatteforhøjelser, men jeg tror, vælgerne ville reagere nok så voldsomt imod den uansvarlighed, det ville være at holde den samlede beskatning uændret, fordi det jo meget hurtigt ville vise sig, hvad de økonomiske følger af en sådan politik ville være, og jeg er forundret over, at partier som det konservative folkeparti og det radikale venstre vil kritisere, at regeringen i denne situation hæver beskatningen.

Glistrup (FP):

Hr. Camre har jo fuldstændig ret, når han siger, at det, regeringen gør, det er skam ikke at tage fra de fattige og give til de rige. Nej, det, regeringen gør, er at gøre alle fattige.

Derimod var hans kollega som regeringspartiordfører, hr. Ellemann-Jensen, jo mindre heldig, når han forsøgte her fra denne talerstol at give indtryk af, at skatterne ikke steg her i landet. Efter hr. Ellemann-Jensens egen skatteministers udsagn stiger momsens i 1979 i forhold til 1978 med 9,3 pct. Efter hr. Ellemann-Jensens egen skatteministers udsagn stiger ejendomsskatterne i 1979 med 14,1 pct. sammenlignet med 1978. Efter hr. Ellemann-Jensens egen skatteministers udsagn stiger indkomstskatterne i 1979 med 15 pct. i forhold til 1978. Kom så ikke og giv indtryk af, at skatterne ikke stiger i 1979!

Men, sagde så hr. Camre, vi må da gøre den tilføjelse, at indkomsterne skal stige endnu mere. Det var da også en måde at få regeringserklæringen ud mellem sidebenene på. Jeg havde hidtil opfattet SV-regeringserklæringen sådan, at man ville have en nulløsning, så indtægterne ikke skulle stige. Men nu skal de stige mere end de 15 pct., indkomstskatten stiger. Tusind tak, så bliver befolkningen nemlig fri for værdistigningsafgiften, for den skulle vi kun have, hvis vi fik nulløsningen! Hvis det er indholdet i logikken fra regeringens side, så er det jo ganske udmærket.

Hr. Ellemann-Jensen er jo en velformet mand, så han kunne forme tingene på en anden måde, end man gjorde, når man talte om skattetrykket. Han sagde, at hvis man bare læser finansplanen, så kan man se, at det her går ud på forbrugsudvidelse. Det er

da rigtigt, at til trods for, at skatterne stiger med 15 pct., så stiger statens udgifter endnu mere. Fordi man skaber så mange arbejdsløse, fordi man har minister Lise Østergaard, fordi man har en kulturminister og mange andre, der ødsler med statens penge, så stiger statens underskud fra 28 mia kr. i år til 39 mia kr. næste år, og så kan man selvfølgelig godt sige, at dette viser, at man altså har en forbrugsudvidende politik fra regeringens side. Men jeg synes nu nok, det var en lidt haltende logik, der prægede hr. Ellemann-Jensens ordførelse.

Man havde virkelig meget mere fornøjelse af at lytte til hr. Honoré. Hvor var det dog dejligt at høre ham hudflette centrumdemokraterne for den holdning, de indtager her i dag. Velkommen i salen, hr. Honoré! Vi er glade for at høre den tale.

Nå, der var selvfølgelig også lidt malurt i den. Det, som har været mærkesagen for kristeligt folkeparti, hver gang vi har talt om beskatningsforhold, har jo været splittingssystemet. Nu har vi et forslag, som vi skal stemme om her om lidt, om splittingssystemet, nemlig ændringsforslag nr. 5, og så siger hr. Honoré, at det vil kristeligt folkeparti stemme imod, fordi det ikke giver splitting for alle, men kun for de skatteydergrupper, som dette vedrører. Vi har omsider fundet, at der her i folketinget er et alt-eller-intet-parti, som simpelt hen, når de kan få deres synspunkter gennemført for 30, 40, 70 pct.s vedkommende, siger: nej, det vil vi ikke; når vi ikke kan få 100 pct., så stemmer vi imod, så vil vi ikke være med til det, der er vores egen mærkesag. Det er ikke en fremskridtsholdning. Vi forstår ikke, hvordan man i den grad kan være et yderliggående strammerparti, som kristeligt folkeparti åbenbart er, men det må man altså affinde sig med.

Der er imidlertid én, der i hele denne debat har været tavs i Danmark og ikke har ladet sin røst høre, til trods for at han er en af dem, der blev jokket allerkræftigst på ligtornene, og det er hr. Preben Møller Hansen. Ham har vi intet hørt fra, til trods for at regeringen jo sørgede for ved sit ændringsforslag nr. 13 – det er vist ganske passende, det fik det tal – at forhøje somandsskatten nok så kraftigt her fra næste år. Man fik det gennemført på den måde, at det kom, lige som vi skulle afgive betænkning; vi fik et papir

[Glistrup]

om, at nu skulle sømandsskatterne stige ganske gevaldigt, og så har man altså allieret sig med sine journalister, der skriver rundt omkring i landets blade, at sømandsskatten skal falde og fragtagene skal stige – eller noget lignende. Jeg synes virkelig, vores søfolk bør have en mulighed for at komme og fremføre deres argumenter. Vi bør også tænke på søens folk her i dette folketing, og derfor vil jeg anmode om, at forslaget under alle omstændigheder sendes til udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, således at også hr. Preben Møller Hansen kan få lejlighed til at fremføre sine synspunkter i denne sag.

Ellemann-Jensen (V):

Ja, hr. Glistrup er jo om ikke velformet, så i hvert fald velformulerende. Det er blot trist, at denne velformulerethed rammer lidt i flæng. Nu har hr. Glistrup altså i mellemtiden fra sit første indlæg haft tid til at grave enkelte bilag frem og slynger så nogle tal ud her i stil med de tidsangivelser, hr. Glistrup kom med i flæng i sit første indlæg, og hvis tilfældige præg jo ikke øger troværdigheden omkring hr. Glistrups indlæg her i salen.

Hr. Glistrup har åbenbart ikke nået at få fat i det bilag, der kunne have fortalt hr. Glistrup, at sømandsskattens provenu bliver uændret efter de ændringsforslag, ministeren stiller. Da hr. Glistrup åbenbart ikke er nået frem til finansredegørelsen, vil jeg da gerne, med formandens tilladelse, citere et meget kort afsnit derfra. På side 14 står der:

»Trods forhøjelsen af momsen og ændringen af reglerne for udskrivning af indkomstskatten må påregnes en forbrugsudvidelse i 1979, der er større end både i 1977 og 1978.«

Jeg håber stadig, at hr. Glistrup vil give sig tid til i weekendens løb at studere i sammenhæng de mange forskellige udsagn, der foreligger om dette.

Hr. Bernhard Baunsgaard havde hæftet sig ved udtrykket »informationsforurening«. Jeg tror sandelig, hr. Bernhard Baunsgaard havde følt sig truffet, og det er jeg vældig glad for, for i min anvendelse af det udtryk sigtede jeg direkte til hr. Bernhard Baunsgaard. Hr. Bernhard Baunsgaard står her og siger, at skatterne stiger jo med 13 mia kr. til næste år, og det svarer til 2.600 kr. pr. indbygger. Jeg har både manuelt og elektronisk kontrol-

leret hr. Bernhard Baunsgaards udregninger. De er fuldstændig korrekte. Men hr. Bernhard Baunsgaard glemmer for det første, at det ville de jo også efter det lovforslag, hr. Bernhard Baunsgaard selv har fremsat her. Og for det andet glemmer hr. Bernhard Baunsgaard at sige, at samtidig stiger de skattepligtige indkomster med 20 mia kr. Ser vi på sammenhængen imellem skattestigninger og indkomststigninger for den enkelte, ja, så er sagen jo den, at godt nok stiger skatten for den enkelte til næste år med 2.600 kr., men indkomsten stiger altså med 4.000 kr. Det viser, at der altså ikke bliver lagt tungere byrder på den enkelte borger i det kommende år. Og der er vel ikke ret mange her i salen – vel heller ikke hr. Bernhard Baunsgaard – der tror på, at der er mulighed for at gennemføre egentlige skattelettelser i den nuværende situation.

Formanden:

Der er et par gange i dag bedt om tilladelse til at bringe citater. Jeg skal gøre opmærksom på, at i henhold til forretningsordenens § 27 behøver man ikke at bede om en sådan tilladelse, men citaterne skal selvfølgelig bruges i overensstemmelse med reglerne i § 27, som man selv kan studere nærmere.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil gerne beklage, at der ikke er flere, der har sluttet sig til det ændringsforslag, vi har stillet vedrørende de medarbejdende ægtefæller. Jeg synes, det ville have været rimeligt, om man gav denne håndsregning til de folk, der ofte har en meget lang og slidsom dag, men som faktisk kommer til at leve under et større skattetryk, end andre gør. Jeg må blot notere, at ganske mange ikke har syntes om dette forslag, og skal blot opholde mig et øjeblik ved hr. Honoré, der sagde, at det ville være uretfærdigt mod lønmodtagerne, om man nu hjalp de medarbejdende ægtefæller. Jeg kan ikke se, hvad uretfærdighed der skulle være i, at en medarbejdende ægtefælle kan få den samme løn som en lønmodtager. Det er det, det går ud på. En normal løn skal være overgrænsen, så det går altså ikke at gå imod ændringsforslaget på det grundlag.

Jeg skal naturligvis takke CD, fordi de opretholder deres støtte netop til dette, for så

[Hagen Hagensen]

vidt angår de medarbejdende ægtefæller. Jeg ved ikke, om det har været svært for dem at gøre det. Det kan siges med et ordsprog fra Salomon: Den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en stad. Men hvilken stad er det nu, man skal indtage, når man overvinder sig selv ved at opgive sin overbevisning? Det er jo det, CD har gjort for så vidt angår alle de øvrige forslag, som man har sluttet sig til.

Hr. Villy Jørgensen må have haft det svært, da han opgav sin overbevisning. Det skete jo ved en bøn: gør det nu ikke for svært for os! Jeg synes nu nærmere, den fremgangsmåde, man har anvendt, minder lidt mere om – hvis vi går over i jagtsproget – at give en fredningsperiode, hvor man tager vildtpleje i brug. Jeg ved ikke, om det er for at kunne jage senere; foreløbig vil man jo ikke gøre det.

Hr. Camre har ret i – det har jeg sagt før under de debatter, der har været herom – at der skal betales samme andel i skat af det, man kommer til at tjene næste år. Men det forhold, at man ændrer på personfradragene og skalatrinerne, giver øgede penge i de offentlige kasser. Det fremgår også af det, vi drøfter i dag, at det er flere penge, man vil have i statskassen. Det ville dog være rimeligt, om staten gik i spidsen med hensyn til at spare sig igennem, så at man kunne lette skatterne. Hvad er det, vi har fået? Større statsskatter, større kommuneskatter, større ejendomsskatter, højere moms, mindre bloktilskud til kommunerne. Det er sandelig hård kost for folket. Det ville have været en bedre metode, om man kunne have sparet sig til en del af det. Det byder man folket i en tid, hvor man holder for, at der skal vises tilbageholdenhed med hensyn til indkomsten. Når og hvis omkostningsniveauet forøges – og det vil det komme til ved dette – så går det ud over alle, og det går først og fremmest ud over den beskæftigelse, vi skulle øge. Regeringens vej med øgede skatter er ikke vor vej.

Jeg vender tilbage til skatteministeren, der citerede CDs udtalelse: gør det nu ikke for svært for os! Det vil vi også bede om at man ikke gør det for os. Det er ikke nok, at regeringen siger, det ikke skal gøres svært for os andre, for vi kan bare bakke op om det, regeringen kommer med. Nej, må vi ikke bede om det, der skulle være meningen med dette,

et samvirke, således at vi kunne få en helhedsplan ud af tingene, så at man kunne se, hvad det nyttede. Man kan ikke blot lægge byrden på folk, uden at de ved, hvad nytte byrden skal være til.

Villy Jørgensen (CD):

Jeg er blevet genstand for både medlidenhed og foragt og meget andet, som jeg ikke nærmere skal kommentere. Derimod er der blevet stillet et direkte spørgsmål, og endvidere har hr. Glensgård, som ikke deltager i vore gruppemøder, kunnet udtale sig med meget stor bestemthed om, hvad der var foregået i disse gruppemøder, hvor længe de havde været osv. Jeg må blot her sige til hr. Glensgård, at de ting, som han fremkommer med her, er forkerte. Om det er noget, han har opdigtet, eller noget, han har fået fra et andet sted, ved jeg ikke, men i hvert fald er de oplysninger forkerte.

Jeg vil gerne sige til hr. Bernhard Baunsgaard som et svar på det direkte spørgsmål – og det bliver samtidig et svar til hr. Honoré – at vi har ikke givet regeringen noget fuldt tilsagn om at stemme for alt, hvad der kom frem. Vi har tværtimod sagt i den skrivelse, som vi udsendte den 11. oktober, at vi fuldt ud forbeholder os vor stilling til den øvrige lovgivning, ikke mindst hvor det gælder CDs velkendte mærkesager.

En af disse mærkesager er parcelhusbeskatningen, det kan ikke være nogen hemmelighed for nogen i denne sal. Når hr. Bernhard Baunsgaard spørger mig, om vi vil medvirke til at forøge parcelhusbeskatningen i dette land i denne samling, så kan jeg svare klart: nej, det vil vi ikke. Hr. Bernhard Baunsgaard vil i øvrigt, når lovforslagene vedrørende registreringsafgifter og benzinafgifter på tirsdag kommer til første behandling, kunne konstatere, at her er også et punkt, hvor CD står helt fast. Det var sådan set det, jeg mente med i indledningen at sige, at regeringen vidste udmærket, hvor langt man kunne gå med CD.

Der er sagt meget om os i dag, og jeg vil derfor gerne have lov til at bringe et citat fra Fyens Tidende i dag, hvor det siges meget godt, hvad der egentlig ligger bag CDs holdning. Der står heri:

»Det vil utvivlsomt gavne centrumdemokraternes tilværelse, at partiet bidrager

[Villy Jørgensen]

til at skabe ro omkring regeringen. Det betyder større ro i samfundet, og det virker befordrende på udlandets vurdering af forholdene i Danmark. . .

Det må ikke glemmes, at tilvejebringelse af et bedre tillidsforhold udadtil var et væsentligt motiv for statsministeren til regeringsomdannelsen. Der er mere politik i denne situation end i de små partipolitiske finter.«

Ole Olsen (SF):

Både hr. Camre og hr. Ellemann-Jensen har her oppe fra talerstolen forsøgt sig som læremestre i regning og belært os andre om, at vi skam ikke kunne regne. Hr. Camre påstår, at ingen stilles ringere af det lovforslag, som nu skal vedtages – og som bliver vedtaget, det må vi desværre erkende. Det forekommer mig mærkeligt, at hr. Camre kan fastholde de påstande, som er fremført heroppefra. Det er selvfølgelig rigtigt, såfremt man går over til en regulering efter reguleringspristallet, at ingen bliver stillet ringere, hvis deres løn vel at mærke er steget i takt med reguleringspristallet. Men en mere rimelig antagelse er dog, at lønnen er steget i takt med timelønsindeksen, og så må hr. Camre godt én gang til forsøge at lave en beregning, som viser, at ingen stilles dårligere.

Påstanden er også mærkelig, idet det fra regeringens side er erkendt, at stigningerne for dem med de små indkomster er større end stigningerne for dem, der har store indkomster. Man giver en rationel forklaring på det, idet man siger: ja men det er vi nødsaget til, for beskatter vi store indkomster hårdt, så går det ud over opsparingen, og så er den forbrugsbegrænsende virkning ikke så stor. Andre af regeringens medlemmer erkender altså, at man rammer de fattige hårdere end de rige. Jeg tror, det eneste, vi kan gøre nu for alvor i denne debat, er at forsøge at påpege, at regeringen og socialdemokratiet tager fra de fattige for at give til de rige. Det er ikke dette, socialdemokratiet er gået til valg på.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg har kun et par bemærkninger til hr. Camre, som har været oppe her et par gange. Han behøver såmænd ikke at komme herop igen, for vi har faktisk forstået det. Er der

nogen, der står sammen i dansk politik, så er det skatte- og afgiftsministeren og så hr. Camre. Det er gået op for os. Men hvad er det, de står sammen om? Det er jo ikke socialdemokratiets skattepolitik, nej, det, de står sammen om, er den skattepolitik, venstre ønsker gennemført. Det behøver vi faktisk ikke at få forklaret én gang til.

Skatte- og afgiftsministeren kom med en saglig bemærkning, som jeg gerne vil kommentere. Ministeren sagde, at på en eller anden måde må der gribes ind over for forbruget, og det er der vel ingen i folketinget som ikke vil erkende. Det synes jeg er en saglig bemærkning. Hvordan er det så, man med dette forslag vil gribe ind over for forbruget? Det er ikke nogen hemmelighed, at det er lønarbejderne, der bidrager med 80–85 pct. af indkomstkattens provenu igennem deres arbejdsindsats. Det er heller ikke nogen hemmelighed, at den rest, der bliver tilbage, som ikke er lønmodtagerne, i meget stor udstrækning igennem fradrag unddrager sig en del af den beskatning, der ellers påhvilede dem. Derfor er det i enhver henseende en forkert måde at begrænse forbruget på. Er det et forbrug, der er en følge af en arbejdsindtægt, der skal begrænses? Det er det ikke. Men hvor fremkommer der så et forbrug derudover? Det fremkommer ved belåning. Det er ganske givet, at ved belåning af de store kapitalværdistigninger på jord og fast ejendom går adskillige milliarder kroner ud i forbruget, hvor der ikke ligger nogen arbejdsindsats bagved. Det var her, man skulle tage fat. Her synes jeg det var en saglig bemærkning, ministeren kom med, for han sagde også, at man kunne være uenig om, hvordan et sådant forbrug skulle begrænses. Det er netop det, vi er uenige om. Her vil man straffe de mennesker, som yder en arbejdsindsats, medens man vil tillade frit løb for belåning af kapitalværdistigninger for mange milliarder kroner, der går ud i forbruget, og som yderligere forringer den valutabalace, vi har i forvejen. Det er jo sandheden om forbruget her i landet.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Skatte- og afgiftsministeren kom med en bemærkning om, at han bestemt ikke ønskede at gøre det sværere for noget parti her i folketinget. Jeg kan i hvert fald sige, at rege-

[Bernhard Baunsgaard]

ringsdannelsen ikke har gjort det lettere for det radikale venstre ved at udelukke os fra udvalgene, men vi klarer os jo tilsyneladende meget godt. De beregninger, som ministeren for skatter og afgifter ikke kan foretage selv, kan vi jo hjælpe ham med.

Måtte jeg lige tage én til op af de bemærkninger, som ministeren for skatter og afgifter kom med? Jeg tror ikke, det fremmer en god debat her, hvis ministeren, når han polemiserer mod mit indlæg, lægger mig ord i munden, som jeg aldrig har brugt. Jeg beder ministeren om at gennemlæse referaterne fra de hidtidige debatter. Jeg har ikke påstået, at skattetrykket bliver større. Jeg har sagt, at regeringen i forbindelse med den skatteforøgelse, som vel selv ministeren i dag ikke vil bestride, har ønsket, at denne skatteforøgelse i højere grad, end vi hidtil har været vant til det, skal bæres af de små indtægter og mellemindkomsterne. Det er det, jeg har sagt.

Jeg sagde i en bemærkning til hr. Ellemann-Jensen: lad os bare forlade dette med skattetrykket; det, det drejer sig om, er, at hver eneste indbygger i Danmark, fra den yngste i vuggen til den ældste, kommer af med 2.600 kr. mere i skat, og det vil være afgørende for, hvordan befolkningen opfatter det. Jeg kan understrege endnu en gang: det radikale venstre havde været parat til at bære et medansvar, hvis det var sket på en rimelig måde med de nødvendige sociale hensyn. Det sker ikke.

Må jeg sige i fortsættelse af hr. Ellemann-Jensens bemærkninger om informationsforureningen, at man skal ikke fra regeringens eller regeringspartierne side undlade at fortælle, hvad det er, der sker. Tror man ikke, at befolkningen ville have forståelse for det, hvis man ærligt gik ud og sagde: vi er i en økonomisk krise, først og fremmest fremkaldt af ting uden for Danmark, men altså også noget i Danmark. For at komme ud af den er vi nødt til at forlange, at I betaler flere skatter til næste år. Det havde været ærlig snak, og det tror jeg befolkningen ville have forstået. Men dette med, at man siger, der ikke er tale om større skattetryk og sådan noget, det er informationsforurening, for derigennem lader man ligesom befolkningen få en fornemmelse af, at det bliver lidt lettere.

Måtte jeg derefter sige til hr. Villy Jørgensen: vel, jeg forstår, at CD i dag fastholder, at man ikke vil stemme for værdistigningsaf-

giften i denne samling. Jeg håber, at dette kan tages for pålydende. I onsdags gik man om formiddagen imod den her foreliggende ændring; om eftermiddagen frafaldt man denne stærke stilling.

Og så lige til hr. Camre: man kan prøve på at snakke sig væk fra, at det er en asocial ændring, man foreslår, men de barske kendsgerninger er, at den er asocial. Den betyder det første år – hvad jeg hele tiden har understreget – ikke så meget, men den er asocial. Jeg kan oplyse hr. Camre om – han kan måske få ministeren for skatter og afgifter til at efterregne det – at havde den lovgivning, som hr. Camres parti nu går ind for, været gældende fra 1974, så var en skattepligtig familie med en indkomst på 35.000 kr. kommet af med 3.000 kr. mere i årlig skat. En familie med én skattepligtig indkomst på 80.000 kr. var kommet af med 5.300 kr. mere i skat med en udskrivningsprocent på 90. Det er de barske kendsgerninger. Det er det, hr. Camres parti lægger op til. Det er det, som jeg kalder en asocial ændring, og udviklingstendensen er skræmmende, stærkt skræmmende.

Honoré (KrF):

Jeg må lige gøre hr. Hagen Hagensen opmærksom på følgende: kristeligt folkeparti har gennem forhandlinger tidligere opnået en forhøjelse af den del af indkomsten, der skattemæssigt kan overføres til den medhjælpende ægtefælle. Så vi har ikke noget imod en forhøjelse, hvis den er rimelig. Men vi mener, at de konservative med deres ændringsforslag nr. 7 er gået for vidt, at det er overbudspolitik. Det mener vi ikke mindst i betragtning af, at det nu engang er meget vanskeligt at kontrollere, hvor mange timer den medhjælpende ægtefælles arbejdsindsats i virkeligheden omfatter. Denne kendsgerning må sætte visse grænser for, hvor meget man kan forhøje beløbet.

Flygaard (DR):

Retsforbundet vil gerne sige til ministeren, at selvfølgelig har vi også blik for den statsfinansielle situation. Vi har anlagt det synspunkt, at man ud fra et beskæftigelsesmæssigt hensyn i den foreliggende situation ikke kan medvirke til en finanspolitisk stramning. Vi mener ikke, at vi kan holde til en yderli-

[Flygaard]

gere forøgelse af arbejdsløsheden. Den er stor nok i forvejen.

Det ændringsforslag om en ændring af reglerne for personfradrag, vi har stillet som nr. 15, vil vi selvfølgelig gerne være med til at skaffe dækning for, men måske ikke på den måde, som ministeren fortrinsvis kunne tænke sig en sådan dækning på. Vi har udtrykkeligt i betænkningen gjort opmærksom på, at vi gennem en afvikling af direkte og indirekte tilskud til erhvervslivet – jeg tænker her på forslaget omkring investeringsfradrag – eller gennem en indførelse af en statsgrundskyld – jeg vil gerne nøjes med 1 pct. i første omgang, hvis det kan lette forhandlingen – vil medvirke til, at den statsfinansielle situation ikke ændres.

(Kort bemærkning).

Honoré (KrF):

Jeg er blevet gjort opmærksom på, at jeg sagde de konservatives ændringsforslag nr. 7, jeg mener de konservatives ændringsforslag nr. 6.

Grünbaum (S):

Nu ville skatteministeren jo meget gerne bagatellisere de sociale og fordelingspolitiske virkninger af hele denne sag. Derfor vil jeg gerne spørge helt direkte: er det da ikke korrekt, at det forslag, der nu gennemføres, ved den forringelse af kildeskattelovgivningen, der ligger i det, vil betyde, at et folkepensionistægtepar vil blive beskattet med ekstra godt 400 kr. i 1979 i forhold til den nugældende kildeskatteordning?

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Må jeg først sige med hensyn til sømandsskatten, da flere ordførere har vendt sig imod ændringsforslag nr. 13, som forhøjer procenten med 1, at der sker ingen stramning i sømandsskatten. Der vil fortsat efter disse ændringsforslag være en lempeligere behandling af sømænd i forhold til den behandling, der gives skatteydere i land. Der vil være den samme forskel, den samme lempeligere behandling efter de ændringsforslag, der her er fremsat.

Det blev sagt, at lønarbejdere eller lønmodtagere bidrog med 80–85 pct. af den samlede skatteudskrivning. Jeg har ikke talle-

ne præsent, men så vidt jeg husker, omfatter lønmodtagere også 80–85 pct. af den samlede danske befolkning. I den relation vil der være god overensstemmelse.

Hr. Bernhard Baunsgaard forsøger at snige sig uden om det med skattetrykket. Det bliver vi nok nødt til lige at veksle et par bemærkninger om. Det kan godt være, at hr. Bernhard Baunsgaard ikke direkte har sagt det med skattetrykket, men indirekte har hr. Bernhard Baunsgaard sagt det, når han siger, at der sker en omfordeling af skattebyrden i forhold til det skattetryk, der lå tidligere. Det sker der ikke. Der er det samme skattetryk på alle indtægtsgrupper efter regeringens forslag i forhold til tidligere år. Man kan godt sige, at hr. Bernhard Baunsgaard ikke direkte har sagt, at der sker en ændring af skattetrykket, men så har hr. Bernhard Baunsgaard i hvert fald indirekte sagt det, og det var derfor, jeg med tilfredshed noterede, at vi ikke skulle tale om skattetryk længere, for nu havde hr. Bernhard Baunsgaard accepteret, at der ikke skete en omfordeling af skattetrykket.

Hr. Grünbaum spørger, om ikke det er korrekt, at der sker en skattestigning. Det er korrekt, at der sker en mindre skattelettelse. Men der bliver, som jeg også har repliceret til hr. Bernhard Baunsgaard, ikke nogen stigning i skattetrykket.

Endelig har jeg en afsluttende bemærkning til hr. Hagen Hagensen. Jeg kan forstå, at hr. Hagen Hagensen har studeret det gamle ord om, at den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en hel stad. Når man har været så interesseret i netop det gamle ord, skyldes det måske, at man selv har haft brug for det eller i fremtiden kan få brug for at efterleve det. Det vil jeg gerne henstille til de konservative at tage op til overvejelse.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg er ked af at måtte sige om ministeren for skatter og afgifters sidste indlæg, at hvis man har begået en fejl, så står man sig nu ved at indrømme, at man har begået en sådan fejl. Hvis ministeren vil gøre sig den ulejlighed at læse igennem, hvad jeg har sagt, vil han se, at jeg på intet tidspunkt i de mange dages debatter har sagt andet end det, jeg

[Bernhard Baunsgaard]

kan stå ved, nemlig at der sker en omfordeling af skattebyrden fra de store indkomster til de små og mellemstore, hvis man gennemfører dette, som regeringen så gerne vil have. Jeg har ikke sagt andet. Men jeg må måske også have lov til at minde om, at Kumbel engang forudså, at vi ville få nogle debattører, der ville benytte sig af det, som ministeren benytter sig af; han sagde nemlig:

»En særlig form for polemik består i det lille trick at dutte folk en mening på, hvis vanvid alle kan forstå.«

Det er lige netop det, ministeren gør her. Jeg har talt om omfordeling af skattebyrden, ikke om omfordeling af skattetrykket. Det er stort nok, det forbliver stort, og det vil det blive i adskillige år i Danmark.

Formanden:

Der var en lille fejl i Piet Hein-citatet, men det skal jeg vist ikke påtale.

(Kort bemærkning).

Berhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal rette citatet ved at gentage:

»En særlig form for polemik består i det probate trick

– jeg syntes næsten, det var for hårdt ved ministeren –

at dutte folk en mening på, hvis vanvid alle kan forstå.«

Jeg håber, det er i orden.

Formanden:

Ja, citater skal være korrekte.

Grünbaum (S):

Jeg betragter skatteministerens svar til mig som en erkendelse af, at det, jeg sagde, var rigtigt. Det vil sige, at i 1979 kommer til at betale 400 kr. mere i skat, end de skulle efter de nugældende kildeskatteregler, og det er jo det, der er det afgørende.

Det vil altså sige, at de ca. 1.100 kr., som pensionisterne skulle have i forbindelse med pensionistreformen, nu bliver reduceret med 400 kr. Jeg ved ikke, om regeringen har drøftet dette spørgsmål, og om man agter at komme med en kompensation til pensionisterne på dette grundlag. Men det står i hvert

fald fast, at når dette gennemføres af folketinget, så reducerer man det, man lovede pensionisterne, med 400 kr. pr. år for ægtefællepensionisterne.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Ordføreren for kristeligt folkeparti kaldte det ændringsforslag, vi har stillet vedrørende medarbejdende ægtefæller, for overbud. Jeg vil gerne spørge, hvad overbud der kan være i, at man vil give samme løn til dem, som man giver til alle andre.

Jeg vil godt have lov til at sige til skatteministeren, at jeg forstår, ministeren har overvundet sig selv og været med til at stille forslag om øgede skatter. Så skal vi vist ikke drøfte mere, hvem der har overvundet sig selv. Vi vil i hvert fald ikke overvinde os selv for at stille forslag om øgede skatter. Jeg vil gerne spørge ministeren: hvornår har vi gjort det? Det har vi aldrig gjort.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§ 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes, idet 52 stemte for, 95 imod; 17 stemte hverken for eller imod.

§ 2

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3 betragtedes som forkastet med samme stemmetal som ændringsforslag nr. 2

§ 3

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 7 forkastedes ved, at

§ 5

vedtoges med 89 stemmer mod 74; 1 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 8–10 betragtedes som

bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 7.

Ændringsforslag nr. 4 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 7.

Ændringsforslag nr. 5 forkastedes, idet 26 stemte for, 138 imod.

Ændringsforslag nr. 6 forkastedes, idet 47 stemte for, 117 imod.

§ 4 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 8 og 9 var bortfaldet.

§§ 6 og 7 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 10 var bortfaldet.

Ændringsforslag nr. 11 og 12 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 13 vedtoges med 84 stemmer mod 60; 20 stemte hverken for eller imod.

§ 8 med de foretagne ændringer vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 14 om en ny affattelse af § 9 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen (eller bortfald) af ændringsforslag nr. 4-10.

§ 9 vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 15 om indsættelse af en ny paragraf forkastedes, idet 4 stemte for, 143 imod; 16 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 1 angående titlen betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen (eller bortfald) af ændringsforslag nr. 4-10.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Forslaget gik herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om tilskud til amtskommuner og kommuner. (Ændret tilskudsregulering).

(Lovforslag nr. L 5. Fremsat 4/10 78. Første behandling 6/10 78. Betænkning 11/10 78).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Tang Sørensen (FP):

Da dette lovforslag var til første behandling, forsøgte jeg at drage den konklusion, at

Formanden:

Med den støj er det ikke så forfærdelig hyggeligt at være ordfører lige efter en afstemning. Kan man ikke gøre det en lille smule mere behageligt?

Tang Sørensen (FP):

... dette lovforslag havde to formål. For det første at man vil yde nogle mindre tilskud til kommunerne. Dette indebærer jo selvfølgelig, at kommunerne i stedet for må hæve den kommunale skatteprocent. For det andet kan jeg påvise, at det indebærer en omstrukturering af bloktilskuddene til kommunerne.